

jetku uspokojení jen vnucenou správou. Z toho následuje, že vnucená dražba zabraného majetku jest přípustna se svolením Státního pozemkového úřadu, pokud ovšem jsou zde předpoklady exekučního řádu. Opačné mínění soudu rekursního jest mylné.

Čís. 3546.

Nelze povolití odklad exekuce vyklizením vzhledem k žalobě dle Šu 35 ex. ř., zabraňují-li tomu veřejné zájmy (hrozící sřícení se budovy).

(Rozh. ze dne 27. února 1924, R I 137/24.)

Žádosti za odklad exekuce vyklizením soud první stolice vyhověl, rekursní soud ji zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé domáhali se odkladu exekuce nuceným vyklizením z důvodu, že podali žalobu dle Šu 35 ex. ř. a že by utrpěli nenahraditelnou škodu nejenom na majetku, nýbrž i na zdraví svých rodin, kdyby byli vyklizeni. Slušelo tedy jejich žádost posuzovati jediné s hlediska §§ 42 čis. 5 a 44 ex. ř. Dle Šu 44 ex. ř. nesmí býti odklad exekuce povolen, není-li zahájení a další provádění exekuce spojeno pro toho, kdo se domáhá odkladu exekuce, s nebezpečenstvím nenahraditelné, nebo těžko nahraditelné újmy majetkové. Stěžovatelé, tvrdíce, že by utrpěli nenahraditelnou škodu nejenom na majetku, nýbrž i na zdraví svých rodin, kdyby byli vyklizeni, vlastně neuvedli, v čem by tato škoda spočívala, ale lze se jí snadno dohadnouti, uváží-li se dnešní nouze bytová a s ní spojená, byť i v tomto případě nijak neosvědčená, nemožnost, naléztí náhradní byty. Je pochopitelné, že tento stav je skutečně spojen s nebezpečenstvím nenahraditelné, nebo těžko nahraditelné újmy majetkové. Zajisté, že i rekursní soud tuto okolnost při svém rozhodování náležitě uvážil, jak to vyplývá z celého obsahu jeho rozhodnutí. Ale na druhé straně právem musil přihlídnouti ku zcela mimořádným, ze soudních spisů mu zjevným okolnostem, které možnost nenahraditelné, nebo těžko nahraditelné újmy majetkové značně převyšují, že totiž vyklizení jest krajně naléhavým z důvodů bezpečnostní a zdravotní policie, poněvadž jest obava sřícení celého křídla domovního, která činí jeho vyklizení z důvodů ohrožení bezpečnosti nájemníků nezbytným a bezpodmínečně nutným. Stěžovatelé sice popírají, že by všichni bydleli ve zmíněném křídle domovním, leč tím se jednak ocitají v rozporu se zjištěními pravoplatných usnesení, jichž se dovolává rekursní soud, jednak jest jejich tvrzení ve druhé stolici novotou, k níž není dovoleno přihlídnouti, zvláště když v jejich návrhu o této okolnosti není ani zmínky. Právem proto uznal rekursní soud, že zájem soukromý musí ustoupiti zájmu veřejnému, který káže, aby stěžovatelé neprodleně byty vyklidili, a proto také právem rozhodl o návrhu na odložení exekuce zamítavě,

zvláště když mu samotný předpis zákona (slovo »může« v Šu 42 i 44 ex. ř.) umožňuje, aby za jinakých předpokladů ostatních, pro stěžovatele svědčících, vzal zřetel na zjištěnou mimořádnost poměrů a ohrožený zájem veřejný.

Čís. 3547.

**Zřejmé prohlášení, že dílo jest bezvadné, může se státi i opomenutím místních zvyklostí, ukládajících zhotoviteli díla, by vady díla zevně označil. V nevyhovění zvyklosti té nelze však spatřovati zlo-
m y s l n é zatajení vad. Vady barvení, jež lze poznati pouze při dobrém světle, jsou vadami skrytými.**

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Rv I 1437/23.)

Proti žalobě o úplatu za barvení látek namítl žalovaný započtením pohledávku, zažalovaný peníz převyšující, ježto musel svým zákazníkům dáti náhradu za to, že obarvení látky trpělo skrytými vadami. Obě strany byly liberecké firmy. Procesní soud první stolice uznal jak zažalovaný nárok, tak namítanou vzájemnou pohledávku do výše zažalovaného peníze po právu a zamítl proto žalobu, o d v o l a c í s o u d neuznav namítané vzájemné pohledávky po právu, uznal dle žaloby. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů, pokud šlo o vzájemnou pohledávku žalovaného a z toho plynoucí důsledek ohledně platební povinnosti žalovaného, a vrátil věc prvnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Dovolání nelze, pokud jde o dovolací důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. upřít oprávnění. Jest správné, že v tomto případě jde o smlouvu o dílo a že při této smlouvě dle Šu 1167 obč. zák. ohledně ručení za vady díla v úvahu přicházejí předpisy o ručení za vady při úplatných smlouvách vůbec. Leč názor soudu odvolacího, že dle čl. 347 obch. zák. v tomto případě žalovaný měl povinnost, žalobcem mu dodané obarvené zboží v přiměřené lhůtě přezkoumati a, když tak neučinil a výtky v téže lhůtě žalobci neoznámil, naopak zboží dále prodal, zboží schválil a tím pozbyl nároku na případnou náhradu škody ve smyslu Šu 1167 obč. zák., neobstojí, když zjištěno jest, že v Liberci jest zvyklost, že barvíř při obarvení se vyskytnuvší vady barvy na obrubě a v konsignaci tyto vady při dodání objednateli má označiti, správně řečeno učiniti zřejmými. Tato obchodní zvyklost sprostila zajisté žalovaného, když žalobce, jak jest zjištěno, mu měl dodati zboží bezvadně obarvené, povinnosti, by obarvené kusy sukna, jemu žalobcem dodané, když ani na jejich obrubě ani v konsignaci zboží vady v barvení nebyly označeny, co do bezvadnosti obarvení zkoumal, poněvadž ze zvyklosti té plyne,